

debæk tale, at der absolut ikke er sket noget, og at man med hensyn til hele forebyggelsen bare har svigtet.

Men det ændrer jo ikke ved spørgsmålet, at uanset at forebyggelsen så har svigtet, at selv om man så ikke har foretaget sig noget som helst, hvad gør man så i den situation, hvor man har en gruppe unge, som groft chikanerer deres omgivelser, som overfalder deres naboer og stjæler deres ting? Kan fru Tove Videbæk slet ikke forstå, at der også er et behov for at tage et vist hensyn til de naboer, som må lægge ryg til det her og som i det daglige arbejder for at løse de her problemer?

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Jo, jeg forstår sandelig godt den situation, disse mennesker er havnet i, og derfor er jeg også ked af, at der ikke er blevet grebet ind noget tidligere.

Om der absolut intet er sket, kan jeg ikke vide noget om. Jeg tror da, at man måske lokalt har forsøgt sig. Men der er sikkert i denne her situation sket det samme som i så mange andre situationer, at man har grebet ind alt, alt, alt for sent. Derfor taler vi om i anbringelsesreformen at skride tidligt ind og gribe tidligt ind, så man forebygger de her famøse situationer, hvor man næsten ikke ved, hvordan man skal komme ud af dem, med kontaktpersoner, med massive indsatser i familien, med hjælp på den ene og den anden måde. Og hvis det ikke lykkes, så kan man altså fjerne de her unge mennesker fra området, sådan at de ikke udsætter de andre beboere for hærværk og tyverier osv. Det ligger jo lige på den flade hånd, der er ingen problemer med det. Det kan man gøre, men det vil Århus Kommune måske ikke betale for.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over til ordføreren for forslagsstillerne, fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I Danmark bor 95 pct. af borgerne i gode gedigne boligområder uden de store sociale problemer. I det sociale boligbyggeri bor tre ud af fire borgere i et område, som ikke er stærkt socialt belastet. Kun 5 pct. af borgerne i Danmark bor i et kvarter, der er stærkt socialt belastet, det vil sige et område, hvor 30 pct. af de øvrige beboere er socialt udsatte. Det burde således være en overkommelig opgave at skabe en boligsocial

udvikling, som sikrede, at stærke borgere uden sociale problemer klumpede sig mindre sammen. Det er det, som Det Radikale Venstres beslutningsforslag handler om.

Kl. 16.55

Vi vil have mere Netto og mindre ghetto. Begrebet ghetto er oprindelig en betegnelse, som blev brugt om jødekvarteret i Venezia, og det er et begreb, der er relateret til historiske begivenheder, som forhåbentlig aldrig gentager sig. Det er et grimt ord, som ikke fortjener plads i det danske sprog, men hvis ghetto skal udgå af sproget, kræver det, at den virkelighed, som det indkredser, forandres – at vi kort sagt får mere Netto. Netto er netop et sted, hvor der kommer mange forskellige mennesker fra alle mulige forskellige sociale lag.

Det Radikale Venstres forslag skal ses i lyset af de initiativer, som vi tidligere har været med til at tage på dette område. Det drejer sig bl.a. om økonomisk støtte til hele det boligsociale område, herunder kvarterløftsprojekterne, som flere ordførere har været inde på, og det drejer sig om indførelsen af den fleksible anvisningsret, som indebærer, at kommunerne har gode muligheder for at sikre en ligelig fordeling af stærke og mindre stærke borgere i hele det almene boligbyggeri, hvis kommunerne altså vil. Ligeledes har vi været med til at sikre, at i dag kommer flygtninge til at bo i alle egne af landet, så hele Danmark får et ansvar for flygtningens modtagelse og integration.

Disse initiativer har imidlertid ikke været tilstrækkelige til at løse det problem, at der findes mange bydele og bebyggelser, hvor der bor meget få mennesker med sociale problemer, og omvendt nogle få områder med meget store problemer. Det er ikke godt. Vi ved eksempelvis, at børn, som kommer fra dårligt stillede familier, klarer sig bedst, hvis de kommer i en skole med mange stærke børn fra stærke familier, og derfor er det vigtigt at forebygge social opsplitning på boligområdet.

Kommunerne har i virkeligheden allerede mange redskaber til rådighed, når det drejer sig om at sikre en jævn fordeling af stærke og mindre stærke borgere, men desværre er der en del kommuner, især de store byer og deres omegnskommuner, som ikke benytter sig af disse muligheder. I stedet for at benytte den kommunale anvisningsret i hele kommunens almene boligbyggeri anvendes den kun i en lille del af det almene boligbyggeri. Det vil sige, at de familier, som anvises en bolig, i alt for høj grad kommer